

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm || Vitae aulicae

Schopper, Hartmann

Francof. Ad Moen., 1584

VD16 R 1015

Capvt XXIIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70432)

DE ASTVT. VVLP.
CAPVT XXIIII.
ARGVMENTVM.

De patre Vana suo mendacia dicere pergit,
Se mihi is Vulpes insinuata; dolo.
» Qui semel ingenio conceperit esse dolosus,
» Deseret haud facile perditionis iter.

SEmeltacebam clanculum,
In Vallis antro denia,
Scelus & aures erigens:
Parentis ut vestigia,
Et Angulos reconditos
Intelligens cognoscere m.
Nec fors amica d. fuit,
Quae mater est audacium,
Repellit atque debiles.
Vix tempus hora per breue
Vnius a scultaxeram,
Connallis è cubilibus,

Antroq;

Antroq; rupis humido
 Furtim parens se proripit
 Sursum, retroq; respicit.
 At iura circum frondea
 Postquam latere neminem,
 In colle celso conspicit:
 Multas arenas congerit
 In montis antra concans,
 Pedumq; signa saltibus
 Planis adequat omnia.
 Hinc clanculum se subtrahit,
 Et cum nemus reliquerat,
 Domumq; sese contulit:
 Per saxa montis ambulo,
 Terraq; scrutor viscera:
 In antra repens frigida:
 Aurumq; lucror maximum,
 Opesq; patris consequor:
 Quas ore non percenseam.
 Deferre cœpi protinus
 Pecuniarum pondera,
 In lustra sylva proxima.
 Fossaq; sat notabile
 Recondidi sub arbore.
 Cunctis diebus interim
 Pater meus conuiuia
 His instruebat splendida.
 Qui Regis indignissima
 In fata conuauerant:
 Adhæc Brunonis aspera
 Auctoritas ignobilis,
 Cum literis in exteras

*Ablegat Vrbes nuncios,
Vt aduolarent ocyus,
Quicumq; iam stipendia
Vellent mereri militum:
Bruno ferarum maximus,
Hac omnibus decerneret
Exercitus consortijs.*

*Onustus ergo literis
Parens meus benignior
Mox ciuitates plurimas
Nor absque vitæ maximo
Perambulat periculo,
Sed sortis huius inscius,
Quod perdidisset optimum
Regis lenamen pauperis,
Auriq; pondus maximum.*

COMMENTARIA.

I. **N**ON est indicium bonæ indolis, aut hominis integri, pluribus & præcipuè amicis suis malè loqui eosq; indignissimis calumniari modis. Homo cui nunquam desunt spicula, qui semper cibi aut vètris gratia huic applaudit, illi maledicit, credentem decipit, absentem rodit, & mordet, is odiosum se reddit, & perditione sibi ipsi acquirit. Et quemadmodum ex cantu auis cognoscitur, sic facile ex sermone cōiecturam facimus cuiusmodi vnusquisq; esse soleat.

II. Nemo vnquã tam malitiosus, aut impius fuisse creditur, qui non seipsum defendere, animiq; malitiam sermone, aut aliqua probi-

eatis

tatis specie adumbrare conatus fit, quemadmodum Vulpes ista, quę aurum defoderat, summa cum diligētia omnia sua vestigia occultare nitebatur, veruntamen aliquod signū apertius semper remanet. Ideoq̄ue dicitur, quod nec ipse diabolus vel mille doctor artiū in eam se transfigurare substantiam possit, in qua penitus sic mutetur, vt cognosci nequeat. Semper enim pars aliqua remanet (aut cauda, aut pes) quę diabolum esse ostendat. Sic etiam rarissimum, si attendas, quod non fit mancum & mutilum, & aliqua ex parte claudicat, profertur mendacium.

CAPVT XXV.
ARGVMENTVM.

*Vltima fata patris, mortēq; exponit amarā,
Terminat & Vulpes ingeniosa dolos.
Pisillo reprobis sixontundatur aheno, α
Non tamen insidias exuēt ille suas. α*

P*Er dura Rheni frigora,
Et murmurantis Albidos
Trans flumen Vrbes plurimas
Parens meus lustrauerat:
Exercitus & militum
Vim maximam conduxerat,
Ad tempus optatissimum
Æstatis huius proxima.
Posthac domum reuertitur
Cætumq; mox sodalium,
Lupumq; quarit anxius,
Vrsamq; Regis amulum,*

Quos